

Ολοκληρώθηκε το προσκύνημα του Επισκόπου Αντανίας στο Άγιον Όρος

/ [Αγιορείτικα](#)

Με πλούσιες πνευματικές εμπειρίες, ευλογημένες συναντήσεις και έντονη την αίσθηση της εκκλησιαστικής ενότητας ολοκληρώθηκε η πολυήμερη προσκυνηματική επίσκεψη του Καθηγουμένου της Ιεράς Μονής Τιμίου Προδρόμου Μπίγκορσκι Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Αντανίας κ. Παρθενίου στο Άγιον Όρος.

Αφορμή για την ευλογημένη επίσκεψη αποτέλεσε η εγκάρδια πρόσκληση του Δικαίου της Κουτλουμουσιανής Σκήτης του Αγίου Παντελεήμονος στις Καρυές Ιεροδιακόνου π. Χρυσοστόμου προς τον Επίσκοπο κ. Παρθένιο προκειμένου να προεξάρχει της πανηγύρεως της Σκήτης.

Ήταν η πρώτη έλευση του Θεοφιλεστάτου στο Άγιον Όρος ως Επισκόπου, αλλά και η πρώτη λειτουργική του προεξάρχηση στον Άθωνα ύστερα από τριάντα έξι ολόκληρα χρόνια – από τότε που, ως νεαρός θεολόγος και δόκιμος μοναχός, έζησε για ένα διάστημα στην Ιερά Μονή Οσίου Γρηγορίου, υπό τη σοφή πνευματική καθοδήγηση του μακαριστού Γέροντος Γεωργίου Καψάνη.

Ξεχωριστές στιγμές αποτέλεσαν η πανήγυρη στην Ιερά Σκήτη Αγίου Παντελεήμονος και η θερμή υποδοχή στην Ιερά Μονή Ξενοφώντος, όπου ο Επίσκοπος Αντανίας κ. Παρθένιος συναντήθηκε με τον Καθηγούμενο αυτής Γέροντα Αλέξιο και την αδελφότητα.

Διαβάστε μια αναλυτική καταγραφή των τελευταίων ημερών από το προσκύνημα του Επισκόπου Αντανίας κ. Παρθενίου στο Περιβόλι της Παναγίας και δείτε φωτογραφικό υλικό [όπως το παρουσιάζει η Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου Μπίγκορσκι](#):

Η προσκυνηματική μας πορεία στο Άγιον Όρος του Άθωνα, η οποία τις περασμένες ημέρες, με το έλεος και τις πρεσβείες της Βασίλισσας Μητέρας, μας χάρισε τόσες ευλογημένες συναντήσεις, ιερές ακολουθίες και αξέχαστες πνευματικές εμπειρίες, ολοκληρώθηκε, με τη χάρη του Θεού, με τον ίδιο χαριτόβρυτο τρόπο με τον οποίο άρχισε – μέσα στην προσευχή, την ευχαριστιακή κοινωνία και τη μοναχική αδελφική αγάπη των Αγιορειτών πατέρων.

Μετά την ιστορική πανηγυρική αγρυπνία και τη Θεία Λειτουργία στην Ιερά Κουτλουμουσιανή Σκήτη του Αγίου Μεγαλομάρτυρος και Ιαματικού Παντελεήμονος στις Καρυές, όπου ο αγαπημένος μας Γέροντας και Καθηγούμενος, ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Αντανίας κ. Παρθένιος, ιερούργησε για πρώτη φορά στο Άγιον Όρος ως Αρχιερέας, η πανηγυρική σύναξη συνεχίστηκε και τη Δευτέρα, 28 Ιουλίου/ 10 Αυγούστου, με λειτουργικό μνημόσυνο των κτητόρων και ευεργετών της Ιεράς Σκήτης.

Ευχαριστιακή μνήμη των κτητόρων της Σκήτης

Της Θείας Ευχαριστίας προεξήρχε ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Μυρίνης κ. Αθηναγόρας, από την Ιερά Μητρόπολη Μεξικού του Οικουμενικού Πατριαρχείου, ενώ ο Γέροντάς μας παρέστη προσευχητικώς στη Θεία Λειτουργία.

Με τον Αρχιερέα συλλειτουργήσαν ο φετινός Πρωτεπιστάτης του Αγίου Όρους, Γέρων Ιερομόναχος Γεώργιος Βατοπαιδινός, ο Επιστάτης Γέρων Θεοφάνης ιερομόναχος Σταυρονικητιανός, ο ιερομόναχος Σιλουανός Φιλοθείτης καθώς και αρκετοί ακόμη Αγιορείτες πατέρες. Του χορού των ιεροψαλτών προεξήρχε ο Επιστάτης Γέρων Ταράσιος μοναχός Κουτλουμουσιανός πλαισιομένος από πλήθος πατέρων. Ιδιαίτερη έκφραση αδελφικής αγάπης και τιμής εκ μέρους του Δικαίου της Σκήτης, ιεροδιακόνου Χρυσοστόμου, αποτέλεσε η πρόσκληση προς τους Αρχιμανδρίτες του Οικουμενικού Θρόνου από την αδελφότητά μας, π. Κύριλλο και π. Ανατόλιο, να σταθούν μαζί με τους Αγιορείτες πατέρες και να συλλειτουργήσουν στη Θεία Λειτουργία.

Μετά την ευχαριστιακή σύναξη τελέστηκε ιερό μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως των κτητόρων, αφιερωτών και κεκοιμημένων αδελφών της Σκήτης. Έτσι, σύμφωνα με την αρχαία μοναχική τάξη, η πανήγυρη δεν ολοκληρώθηκε μόνο με τη χαρά της παρούσας στιγμής, αλλά και με την ευγνώμονα μνήμη όλων εκείνων των οποίων οι προσευχές, οι θυσίες, οι κόποι και η αγάπη, από γενεά σε γενεά, οικοδόμησαν και διαφύλαξαν το ιερό αυτό σκήνωμα.

Πράγματι, στη μοναχική παράδοση η ευγνωμοσύνη προς τους προγενεστέρους δεν είναι απλώς σεβασμός προς το παρελθόν. Είναι η συνείδηση ότι κανείς μας δεν αρχίζει από τον εαυτό του, ότι όλοι ζούμε από τις προσευχές και τους αγώνες κάποιων άλλων και ότι αυτό που σήμερα δεχόμαστε ως ευλογία είναι καρπός της χθεσινής αυταπαρνήσεως κάποιου.

Με αυτή την ευχαριστήρια και προσευχητική πράξη ολοκληρώθηκε η θαυμάσια πανηγυρική σύναξη προς τιμήν του μεγάλου Αναργύρου, Μάρτυρος και Θαυματουργού του Χριστού, Αγίου Παντελεήμονος.

Στον τόπο που αγιάστηκε από τον Άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη

Από εκεί η προσκυνηματική μας πορεία συνεχίστηκε προς το Ιερό Κελλί που συνδέεται με τον μεγάλο διδάσκαλο της ορθόδοξης πνευματικής ζωής, τον Άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη.

Εκεί μας υποδέχθηκε εγκάρδια ο Γέρων π. Θεωνάς ιερομόναχος, του οποίου η απλή μοναχική φιλοξενία και οι θερμοί λόγοι αγάπης μάς εισήγαγαν για ακόμη μία φορά σε εκείνη την ιδιαίτερη αγιορείτικη ατμόσφαιρα, όπου οι τόποι δεν μαρτυρούν μόνο την ιστορία, αλλά φέρουν και τη ζωντανή παρουσία εκείνων που αγιάστηκαν μέσα σε αυτούς.

Το να στέκεται κανείς σε έναν τόπο συνδεδεμένο με τον Άγιο Νικόδημο σημαίνει

να αγγίζει μία από τις βαθύτερες πηγές της νεότερης ορθόδοξης πνευματικής παραδόσεως – τον άνθρωπο ο οποίος, μέσα από τα συγγράμματα, τις μεταφράσεις και τις ερμηνείες του, παρέδωσε στις γενεές τον θησαυρό της νήψεως, της νοεράς και καρδιακής προσευχής και της πατερικής θεολογίας.

Από το ήσυχο αυτό καταφύγιο, ο δρόμος μας μάς οδήγησε προς τη δυτική ακτή του Άθωνα, στην Ιερά Μονή Ξενοφώντος.

Επίσημη υποδοχή στην Ιερά Μονή Ξενοφώντος

Κατά την άφιξη του Γέροντά μας, Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Αντανίας κ. Παρθενίου, στην Ιερά Μονή Ξενοφώντος, πραγματοποιήθηκε επίσημη μοναστηριακή υποδοχή από τον επί πολλά έτη Καθηγούμενό της, Πανοσιολογιώτατο Αρχιμανδρίτη Γέροντα κ. Αλέξιο, μαζί με την αδελφότητα.

Υπό τους ήχους των κωδώνων και μέσα στην προσευχητική ατμόσφαιρα της αρχαίας Μονής, ο Γέροντας και η συνοδεία του οδηγήθηκαν στο μεγαλοπρεπές Καθολικό του Αγίου ενδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου του Τροπαιοφόρου, όπου, σύμφωνα με την αγιορείτικη τάξη της επισήμου αρχιερατικής υποδοχής, εκφωνήθηκαν προσφωνήσεις γεμάτες ιδιαίτερη εγκαρδιότητα και πνευματικό περιεχόμενο.

Απευθυνόμενος στον Επίσκοπό μας, ο Γέρων Αλέξιος εξέφρασε πρώτα τη μεγάλη χαρά της Ξενοφωντινής αδελφότητας για την παρουσία του και για την ευλογία που κομίζει η αρχιερατική του επίσκεψη. Τόνισε ιδιαίτερα ότι παρακολουθεί με προσοχή και πνευματική χαρά την πολυετή εκκλησιαστική και μοναχική του διακονία, τον αγώνα και την προσφορά του στην Εκκλησία. Με ειλικρινείς λόγους εξήρε τον ειρηνοποιό ρόλο του στην εκκλησιαστική ζωή και τον κόπο του για την ενότητα των Ορθοδόξων.

Και ακριβώς η ενότητα αποτέλεσε την κεντρική σκέψη της προσφωνήσεώς του.

Ο Γέρων Αλέξιος υπενθύμισε ότι η τελευταία προσευχή του Κυρίου πριν από το εκούσιο Πάθος Του ήταν οι μαθητές Του «ἵνα ὥσιν ἔν» και ότι αυτή η ενότητα αποτελεί ουσιώδη κλήση κάθε ποιμένα της Εκκλησίας. Ο ανθρώπινος εγωισμός, είπε, πολλές φορές κατακερματίζει όσα ο Χριστός ένωσε, όμως η Εκκλησία, παρά τις ανθρώπινες αδυναμίες, συνεχίζει να ζει και να πορεύεται μέσα στην ιστορία.

Εκείνο που καθιστά τους ορθόδοξους λαούς ένα, τόνισε ο σεβαστός Γέροντας, δεν είναι η εθνικότητα ή η επίγεια καταγωγή, αλλά η κοινή πίστη και η ζωή εν Χριστώ. Με αυτό το πνεύμα αναφέρθηκε στον Απόστολο Παύλο, ο οποίος μαρτυρεί ότι εν Χριστώ οι διακρίσεις καταργούνται και όλοι γίνονται ένα.

Γι' αυτό ενθάρρυνε τον Γέροντά μας να συνεχίσει, ως Αρχιερέας και πνευματικός πατέρας πολλών ψυχών, να ενισχύει ακριβώς αυτή την ενότητα, προσευχόμενος ο Θεός να του χαρίζει δύναμη, φωτισμό και χάρη στη διακονία του.

Στο τέλος, ο Γέρων Αλέξιος παρακάλεσε και τον Γέροντά μας να προσεύχεται για την Ξενοφωντινή αδελφότητα, ώστε να βαδίζει ακλόνητα σύμφωνα με την ιερή εκκλησιαστική παράδοση και να φθάσει στον ένα και αληθινό σκοπό της μοναχικής ζωής – τη σωτηρία, η οποία, όπως σημείωσε, δεν είναι ανθρώπινο κατόρθωμα, αλλά δώρο του ελέους του Θεού.

«Και τότε, όταν ήμασταν απομονωμένοι, εδώ αισθανόμασταν σαν στο σπίτι μας»

Απαντώντας στη θερμή προσφώνηση, ο Γέροντάς μας ευχαρίστησε με μεγάλη συγκίνηση τον Γέροντα Αλέξιο και ολόκληρη την Ξενοφωντινή αδελφότητα για την απροσδόκητα επίσημη και γεμάτη αγάπη υποδοχή.

Τόνισε ότι η παρούσα έλευσή του στον Άθωνα έχει ιστορική σημασία για τον ίδιο, διότι για πρώτη φορά επισκέπτεται το Άγιον Όρος ως Αρχιερέας. Ακόμη βαθύτερη χαρά, όμως, αποτελεί το γεγονός ότι σήμερα η προσκυνηματική αυτή πορεία πραγματοποιείται μέσα σε πλήρη εκκλησιαστική κοινωνία, μετά την υπέρβαση της μακροχρόνιας εκκλησιαστικής απομονώσεως που τόσο πολύ βάρυνε την Εκκλησία μας και τον πιστό λαό.

Με ιδιαίτερη ευγνωμοσύνη μνημόνευσε τον Οικουμενικό Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίο και την ιστορική συμβολή του στο άνοιγμα της οδού προς την αποκατάσταση της ευχαριστιακής κοινωνίας.

Ο Γέροντας αναφέρθηκε επίσης στην εποχή κατά την οποία, παρά τη δύσκολη εκκλησιαστική κατάσταση, το Άγιον Όρος παρέμενε για τον ίδιο και τα πνευματικά του τέκνα τόπος παρηγοριάς, πνευματικής αναψυχής και εδραιώσεως στην ορθόδοξη παράδοση.

«Όλα όσα μάθαμε για την πνευματική ζωή και τον μοναχισμό», ήταν η ουσία των λόγων του, «τα λάβαμε από αυτόν τον ευλογημένο τόπο της Υπεραγίας Θεοτόκου».

Θυμήθηκε, ακόμη, την πρώτη του έλευση στον Άθωνα πριν από τριάντα έξι χρόνια

και την παραμονή του στη Μονή Γρηγορίου, μετά την οποία, με τη χάρη του Θεού, άρχισε η αναβίωση του κοινοβιακού μοναχισμού στον τόπο μας, μαζί με δύο ακόμη Γρηγοριάτες μοναχούς από την πατρίδα μας.

Ιδιαίτερα συγκινητική ήταν η ανάμνησή του από τις πρώτες συναντήσεις με τον Γέροντα Αλέξιο, ακριβώς στην Ξενοφώντος, ακόμη στα χρόνια της εκκλησιαστικής απομονώσεως. Μολονότι οι επίσημες συνθήκες τότε ήταν δύσκολες, στο πρόσωπο του Ξενοφωντινού Γέροντα αισθάνθηκε κάτι εντελώς διαφορετικό: μία ανοιχτή θύρα, μία αδελφική καρδιά και μία αγάπη που δεν διακρίνει από πού προέρχεται ο άνθρωπος, αλλά βλέπει σε αυτόν τον πλησίον εν Χριστώ.

Ο Επίσκοπος Παρθένιος θυμήθηκε τους παρηγορητικούς πνευματικούς λόγους που άκουσε τότε από τον Γέροντα Αλέξιο και τους οποίους, όπως είπε, δεν λησμόνησε ποτέ. Ακριβώς σε τέτοιες συναντήσεις αναγνώρισε την αλήθεια των αποστολικών λόγων ότι «πάντες εἶς ἐσμεν ἐν Χριστῷ».

Από εκείνες τις πρώτες συναντήσεις, συνέχισε, γεννήθηκε μία πολυετής ευλογημένη πνευματική φιλία και συνεργασία. Με ευγνωμοσύνη αναφέρθηκε και στην αγάπη που ο Γέρον Αλέξιος δείχνει προς τους νέους μας, βοηθώντας τους στις σπουδές και την εκκλησιαστική τους κατάρτιση.

Μιλώντας από προσωπική εμπειρία, ο Γέροντάς μας παρατήρησε ότι το σχίσμα δεν είναι ποτέ μόνο μία διοικητική ή κανονική κατάσταση. Εύκολα μετατρέπεται και σε πνευματική κατάσταση – σε κλείσιμο του ανθρώπου στον εαυτό του και σε απώλεια της αισθήσεως της καθολικότητας της Εκκλησίας.

Γι' αυτό παρακάλεσε τον έμπειρο Αγιορείτη πνευματικό να προσεύχεται ιδιαιτέρως ώστε να υπερνικηθούν πλήρως και τα τελευταία ίχνη ενός τέτοιου τρόπου σκέψεως και να στερεωθεί στις καρδιές των ανθρώπων η χαρά της εκκλησιαστικής ενότητας.

Σε αυτό ο Γέρον Αλέξιος απάντησε απλά ότι η αγάπη προς τον Γέροντά μας και προς την αδελφότητα του Μπίγκορσκι είναι από παλαιά δεδομένη και αναμφισβήτητη. Όσο για την επίσημη υποδοχή, την οποία ο Επίσκοπος Παρθένιος χαρακτήρισε απροσδόκητη τιμή, ο Καθηγούμενος της Ξενοφώντος είπε, με τη χαρακτηριστική του απλότητα, ότι έκαναν απλώς ό,τι τους υπαγόρευε εκείνη τη στιγμή η καρδιά τους – με πολλή αγάπη.

Βραδινή σύναξη δίπλα σε έναν Γέροντα με μισό αιώνα ηγουμενικής διακονίας

Μετά την υποδοχή ακολούθησε εγκάρδια επικοινωνία με τους αδελφούς της Μονής

και, ύστερα από την εσπερινή ακολουθία, το Απόδειπνο και την προσκύνηση των πολλών τιμίων λειψάνων και ιερών κειμηλίων της Ξενοφώντος, η προσκυνηματική μας συνοδεία δέχθηκε μία ιδιαίτερα σπάνια ευλογία: μία κοινή σύναξη με τον Γέροντα Αλέξιο και τη χριστοειδή αδελφότητά του.

Η συνάντηση μετατράπηκε σε αληθινή πνευματική τράπεζα.

Ο Επίσκοπός μας και ο Καθηγούμενος της Ξενοφώντος συζήτησαν για τη μοναχική παράδοση, την πνευματική καθοδήγηση, την υπακοή, την προσευχή, τη ζωή της μοναστικής αδελφότητας και για πολλά γεγονότα της νεότερης αγιορείτικης ιστορίας.

Για εμάς υπήρξε ιδιαίτερο προνόμιο να ακούμε έναν άνθρωπο ο οποίος ακριβώς εφέτος συμπληρώνει πενήντα χρόνια ηγουμενικής διακονίας στην Ξενοφώντος – μισό αιώνα πνευματικής πατρότητας, ανακαινίσεως της Μονής και καθοδηγήσεως της μοναστικής κοινότητας.

Με ζωντανή μνήμη και με την απλότητα που χαρακτηρίζει έναν άνθρωπο ο οποίος δεν διηγείται την ιστορία ως κάτι που διάβασε, αλλά ως ζωή που έζησε, ο Γέρον Αλέξιος μίλησε για τους παλαιούς Ξενοφωντινούς πατέρες που συνάντησε όταν ήλθε στη Μονή, για την αγιορείτικη ζωή μιας άλλης εποχής, καθώς και για τις συναντήσεις του με μεγάλους συγχρόνους Αγίους και πνευματικούς πατέρες – τον Άγιο Πορφύριο τον Κουσοκαλυβίτη, τον Άγιο Παΐσιο τον Αγιορείτη, τον Άγιο Ιάκωβο Τσαλίκη, τον Άγιο Εφραίμ τον Κατουνακιώτη και άλλες χαριτωμένες προσωπικότητες που σημάδεψαν την εκκλησιαστική ζωή του περασμένου αιώνα.

Στους λόγους του δεν υπήρχε νοσταλγία για το παρελθόν χάριν του παρελθόντος. Αντιθέτως, από κάθε ανάμνησή του αναδυόταν μία χαροποιός πρόσκληση: το πνεύμα των Πατέρων δεν διαφυλάσσεται με την εξιδανίκευση των παλαιών χρόνων, αλλά με τον ίδιο αγώνα της υπακοής, της προσευχής, της ταπεινώσεως και της αγάπης και σήμερα.

«Η σημερινή Λειτουργία ήταν μία Πεντηκοστή»

Το πρωί, με την προσευχητική παρουσία των δύο Γερόντων, του Γέροντος Αλεξίου και του Γέροντος Παρθενίου, ο Αρχιμανδρίτης μας Κύριλλος και ο Ιερομόναχος Γρηγόριος είχαν τη μεγάλη ευλογία να συλλειτουργήσουν στη Θεία Λειτουργία με τον Ξενοφωντινό Ιερομόναχο Λουκά τον Αγιογράφο και ακόμη δύο ιερείς.

Και αυτό το απλό λειτουργικό συλλείτουργο, χωρίς εξωτερική επισημότητα, είχε τη δική του ιδιαίτερη δύναμη και χαριτόβρυτη βαθύτητα. Εκείνο για το οποίο μιλούσαν οι Γέροντες την προηγούμενη – η ενότητα της Εκκλησίας – τώρα

βιωνόταν εκ νέου στην αληθέστερη μορφή του: γύρω από το ένα Θυσιαστήριο και το ένα Ποτήριο του Χριστού.

Μετά τη Θεία Λειτουργία ακολούθησε κοινό κέρασμα και συναναστροφή στο επίσημο συνοδικό της Μονής, όπου οι δύο Γέροντες αντάλλαξαν και πάλι λόγους αγάπης και ευγνωμοσύνης.

Ο Γέρων Αλέξιος είπε ότι η πρωινή αυτή Θεία Λειτουργία ήταν για τον ίδιο «μία Πεντηκοστή», διότι μέσα σε αυτή όλοι γεύθηκαν το μυστήριο της Εκκλησίας – την ενότητα, την αγάπη και την κοινωνία του Αγίου Πνεύματος, αυτό που ο Χριστός άφησε ως ιερή παρακαταθήκη στους μαθητές Του.

Ευχαρίστησε τον Θεό που τους αξίωσε να είναι μαζί κοινωνοί τόσο της ευχαριστιακής Τραπέζης όσο και της τραπέζης της αδελφικής αγάπης.

Στη συνέχεια, με αφορμή την ομορφιά του ανακαινισμένου μοναστηριακού συνοδικού, ο Γέρων Αλέξιος ανέπτυξε μία θαυμάσια σκέψη για τη θέση της ομορφιάς στην ορθόδοξη πνευματικότητα. Τα μοναστήρια, είπε, δημιουργούσαν επί αιώνες πολιτισμό και ομορφιά όχι για λόγους ανθρώπινης αυτοπροβολής, αλλά επειδή κάθε τι ωραίο μπορεί να προσφερθεί προς δόξαν Θεού και προς τιμήν του ανθρώπου, ο οποίος είναι εικόνα Θεού.

Γι' αυτό, πρόσθεσε, και ο ναός, και η εικόνα, και η ξυλογλυπτική, και η αρχιτεκτονική, και ο επιμελημένος χώρος οφείλουν να αναπαύουν το ανθρώπινο βλέμμα, αλλά συγχρόνως και να ανυψώνουν το πνεύμα.

Το Άγιον Όρος είναι γεμάτο από τέτοια ομορφιά: τη φύση, την ιστορία, τα μοναστήρια, τους ναούς, τη λατρεία, τη σιωπή. Όμως ο προσκυνητής, τόνισε ο Γέρων Αλέξιος, δεν πρέπει να φύγει από τον Άθωνα όπως ήλθε. Από την εξωτερική ομορφιά πρέπει να περάσει στην πνευματική, από το ορατό στο αόρατο και από την παραμονή του εδώ να πάρει κάτι που θα μεταμορφώσει την καθημερινότητά του – προσευχή, αγάπη, ειρήνη και γεύση της αιωνίου ζωής.

Βλέποντας τον Γέροντά μας και τη συνοδεία του, ο Γέρων Αλέξιος εξέφρασε και πάλι τη χαρά του για το μοναχικό έργο που αναπτύσσεται γύρω του και ευχήθηκε η ειρήνη του Θεού, «ή υπερέχουσα πάντα νοῦν», να φυλάττει τις καρδιές και τους λογισμούς όλων και να τους ενισχύει στον πνευματικό αγώνα.

Η ομορφιά ως ενσαρκωμένη πνευματικότητα

Απαντώντας στον Γέροντα Αλέξιο, ο Γέροντάς μας, Επίσκοπος κ. Παρθένιος, τόνισε ότι και αυτή τη φορά στην Ξενοφώντος αισθάνθηκε την ίδια θέρμη του

ορθόδοξου σπιτιού που αισθανόταν και στο παρελθόν.

«Ακόμη και τότε, όταν βρισκόμασταν σε σχίσμα και κατά κάποιον τρόπο αισθανόμασταν σαν διωγμένοι», τόνισε, «εδώ πάντοτε αισθανόμασταν ότι βρισκόμαστε στο σπίτι του Χριστού».

Η αγάπη του Γέροντος Αλεξίου, είπε, δεν φαίνεται μόνο στα λόγια, αλλά έχει ενσαρκωθεί μέσα στην ίδια την αδελφότητα και σε όλα όσα δημιούργησε η Μονή.

Συνδέοντας τον λόγο του με τη σκέψη του οικοδεσπότη του περί της ομορφιάς, ο Γέροντάς μας τόνισε ότι η Ορθοδοξία ακριβώς γι' αυτό άφησε μέσα στην ιστορία έναν τόσο μεγάλο πλούτο από ναούς, εικόνες, ύμνους, γραμματεία και πολιτισμό – επειδή είναι «ενσαρκωμένη πνευματικότητα».

Πιστεύουμε στον πανέμορφο Χριστό, είπε, και ακριβώς αυτή η συνάντηση με το κάλλος Του παρακινεί τον άνθρωπο να δημιουργεί και ο ίδιος κάτι αγαθό, ευγενές και όμορφο.

Στη συνέχεια αναφέρθηκε εκ νέου στην τεράστια σημασία του Αγίου Όρους για την Ορθοδοξία, αλλά και, όπως υπογράμμισε, για ολόκληρο τον κόσμο.

Με έντονη προσωπική συγκίνηση διηγήθηκε πώς, σε μία εποχή κατά την οποία στον τόπο μας, εξαιτίας των ιστορικών συνθηκών και του κομμουνιστικού καθεστώτος, το κανδήλι της ζωντανής πνευματικότητας είχε σχεδόν σβήσει, τρεις νέοι άνθρωποι ήλθαν πριν από τριάντα έξι χρόνια στο Άγιον Όρος.

Εκείνο που έλαβαν εδώ το μετέφεραν πίσω και, μέσω της αναβιώσεως του μοναχισμού, άρχισε σταδιακά να αναζωογονείται και η βαθύτερη εκκλησιαστική ζωή του λαού. Σε μία εποχή κατά την οποία πολλοί γνώριζαν την Εκκλησία κυρίως μέσα από το άναμμα ενός κεριού στις μεγάλες εορτές, ο μοναχισμός υπενθύμισε εκ νέου στον λαό την εξομολόγηση, την τακτική συμμετοχή στη Θεία Λειτουργία, την πνευματική καθοδήγηση, την προσευχή και τη ζωντανή ορθόδοξη παράδοση.

Ο Γέροντας ομολόγησε ότι, όταν ήταν νέος θεολόγος, άκουγε συχνά τους ευσεβείς καθηγητές στη Θεολογική Σχολή να λένε ότι χωρίς μοναχισμό η Εκκλησία δεν μπορεί να έχει πλήρη την πνευματική της αναπνοή, όμως τότε δεν μπορούσε να κατανοήσει σε όλο το βάθος αυτούς τους λόγους.

Μόνον όταν έγινε ο ίδιος μοναχός συνειδητοποίησε την τεράστια διακονία του μοναχισμού: προς την Εκκλησία, προς τον λαό του Θεού, αλλά και προς ολόκληρο τον κόσμο, για τον οποίο οι μοναχοί προσεύχονται αδιάλειπτα.

Στο τέλος, προσκάλεσε ακόμη μία φορά εγκάρδια τον Γέροντα Αλέξιο να

επισκεφθεί τη Μονή του Μπίγκορσκι, τονίζοντας ότι η επίσκεψη ενός τόσο έμπειρου Αγιορείτη Γέροντα θα αποτελούσε μεγάλη πνευματική ενίσχυση, χαρά και τιμή για ολόκληρη τη μοναστική μας οικογένεια.

Η απάντηση του Γέροντος Αλεξίου ήταν άμεση και θερμή. Είπε ότι η αγάπη του προς τον Γέροντα του Μπίγκορσκι και την αδελφότητα είναι κάτι ήδη δεδομένο και εδραιωμένο και ότι την επιθυμία να επισκεφθεί τη Μονή μας την φέρει από καιρό μέσα στην καρδιά και τα σχέδιά του.

Εάν ο Θεός χαρίσει υγεία και δυνατότητα, κατέληξε, θα προσπαθήσει ώστε η επιθυμία αυτή να γίνει πραγματικότητα.

Ως σημείο και μόνιμη ανάμνηση της ευλογημένης αυτής επισκέψεως, ο Γέρων Αλέξιος προσέφερε στον Γέροντά μας ηγουμενική πατερίτσα.

Παράλληλα, εξέφρασε τον ειλικρινή θαυμασμό του για την πνευματική αναγέννηση που συντελέστηκε στον τόπο μας μετά την πτώση του κομμουνιστικού καθεστώτος και για τον ρόλο που διαδραμάτισε σε αυτό το έργο η αγιορείτικη μοναχική παράδοση.

Υπενθύμισε και πάλι τους λόγους των παλαιών πατέρων ότι «ο μοναχισμός είναι η ραχοκοκαλιά της Εκκλησίας»: όπως το ανθρώπινο σώμα χωρίς σπονδυλική στήλη δεν μπορεί να σταθεί όρθιο, έτσι και η εκκλησιαστική ζωή πτωχαίνει όταν υποτιμάται το μοναχικό πνεύμα.

Αρκεί, είπε, να θυμηθούμε ότι το μεγαλύτερο μέρος του θαυμαστού υμνογραφικού θησαυρού της Εκκλησίας μας είναι καρπός ακριβώς της μοναχικής εμπειρίας. Δεν το λέμε αυτό προς έπαινο των μοναχών, πρόσθεσε, αλλά για να μην παραθεωρούμε τις αξίες που η Εκκλησία ανά τους αιώνες αναγνώρισε ως ουσιώδεις.

Δεν φεύγουμε από το Άγιον Όρος όπως ήλθαμε

Με αυτούς τους τελευταίους αδελφικούς λόγους, με την ευλογία του Γέροντος Αλεξίου και της φιλοχρίστου Ξενοφωντινής αδελφότητας, ολοκληρώθηκε και η πολυήμερη προσκυνηματική μας πορεία στο Περιβόλι της Παναγίας.

Φεύγοντας από το Άγιον Όρος, οι καρδιές μας ήταν γεμάτες.

Γεμάτες από πρόσωπα ανθρώπων που ζουν κρυμμένοι από τον κόσμο, αλλά φέρουν ολόκληρο τον κόσμο στην προσευχή τους. Γεμάτες από ψαλμωδίες που ακούστηκαν στα βάθη της νύχτας, από το ήρεμο φως μπροστά στις θαυματουργές εικόνες, από την ευωδία των ιερών λειψάνων, από την ησυχία των κελλιών, από τις αδελφικές αγκαλιές των Γερόντων, από λόγους που δεν λέγονται για να

εντυπωσιάσουν, αλλά αναβλύζουν από μία ζωή βιωμένη ενώπιον του Θεού.

Το Άγιον Όρος, όπως συχνά μας υπενθυμίζει και ο Γέροντάς μας, δεν είναι απλώς ένας γεωγραφικός τόπος. Τα πραγματικά του όρια δεν καθορίζονται από τη θάλασσα και την κορυφή του Άθωνα.

Ο Άθως είναι τρόπος ζωής.

Είναι μία παράδοση που δεν είναι κλεισμένη στο παρελθόν, αλλά ζει κάθε φορά που ο άνθρωπος παραχωρεί την πρώτη θέση στον Θεό. Είναι σιωπή μέσα στον θόρυβο, υπακοή μέσα στην αυθαιρεσία του ιδίου θελήματος, ευγνωμοσύνη μέσα στη δυσαρέσκεια, προσευχή μέσα στον περισπασμό, αγάπη μέσα στις διαιρέσεις.

Είναι μία διαρκής υπενθύμιση ότι ο άνθρωπος δεν δημιουργήθηκε για να παραμένει κλεισμένος στον εαυτό του, αλλά για να μεταμορφώνεται, να γίνεται χώρος του Θεού και αγκαλιά για τον άλλο.

Γι' αυτό ο άνθρωπος δεν εγκαταλείπει ποτέ πραγματικά το Άγιον Όρος, εάν πάρει κάτι από αυτό μέσα στην καρδιά του.

Εάν μεταφέρει λίγη από την προσευχή του στον καθημερινό του θόρυβο· λίγη από τη σιωπή του μέσα στα πολλά του λόγια· λίγη από την ταπείνωσή του μέσα στο θέλημά του· λίγη από τη λειτουργική του πνοή μέσα στην καθημερινότητά του – τότε το Περιβόλι της Παναγίας συνεχίζει να ζει και μακριά από τον Άθωνα.

Για εμάς, όμως, η προσκυνηματική αυτή πορεία είχε και μία ακόμη, πολύ προσωπική διάσταση. Κατά τις περασμένες δεκαετίες, ο δεσμός του Γέροντός μας και της αδελφότητος με το Άγιον Όρος δεν έπαψε να ζει και να βαθαίνει: οικοδομήθηκε μέσα από γόνιμη πνευματική συνεργασία, αμοιβαίες επαφές και πολυάριθμες επισκέψεις, κατά τις οποίες εδραιώνονταν η αδελφική αγάπη και η κοινή μοναχική παράδοση.

Όμως η παρούσα έλευσή του ήταν ιδιαίτερη και ιστορική, διότι για πρώτη φορά προσήλθε επίσημα στον Άθωνα ως Αρχιερέας της Εκκλησίας του Θεού και για πρώτη φορά ιερούργησε εκεί ως Επίσκοπος.

Έτσι, τριάντα έξι χρόνια μετά την αγιορείτικη παραμονή του, επέστρεψε εκεί όπου, ως νεαρός δόκιμος, είχε δεχθεί τις πρώτες βαθιές μοναχικές του εντυπώσεις – τώρα ως πνευματικός πατέρας, Καθηγούμενος και Επίσκοπος, περιστοιχισμένος από μέρος των καρπών εκείνου του σπόρου που κάποτε είχε σπαρθεί στην καρδιά του ακριβώς σε αυτή την αγία γη.

Και ίσως ακριβώς σε αυτό βρίσκεται ένα από τα ωραιότερα μυστήρια της θείας

Προνοίας: στην ευγνώμονα συνειδητοποίηση του πόσα πολλά πραγματοποίησε ο Θεός κατά τη διάρκεια της πορείας.

Με απέραντη ευγνωμοσύνη προς την Υπεραγία Θεοτόκο, Ηγουμένη και Προστάτιδα του Αγίου Όρους, προς τον Παναγιώτατο Οικουμενικό Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίο για την ευλογία του, προς τον σεβαστό Μητροπολίτη μας Δεβρών και Κιτσέβου κ. Γεώργιο, προς τον Δικαίο της τιμίας Σκήτης του Αγίου Παντελεήμονος π. Χρυσόστομο, προς την Ιερά Κοινότητα του Αγίου Όρους, προς τους σεβαστούς Καθηγουμένους, τους Γέροντες και τους αδελφούς από όλες τις Μονές, τις Σκήτες και τα Κελλιά που μας υποδέχθηκαν με τόση αγάπη, αναχωρήσαμε από τον Άθωνα με ένα απλό αίσθημα: λάβαμε πολύ περισσότερα από όσα μπορούσαμε να μεταφέρουμε μαζί μας.

Και γι' αυτό φύγαμε ευγνώμονες – με την προσευχή ο Θεός να διαφυλάττει το Άγιον Όρος του Άθωνα ως άγρυπνο κανδήλι ενώπιον του κόσμου, ως καταφύγιο του κουρασμένου ανθρώπου και ως αδιάλειπτη προσευχή της Εκκλησίας· και όσα είδαμε, ακούσαμε και αισθανθήκαμε αυτές τις ευλογημένες ημέρες να μη μείνουν απλώς μία όμορφη ανάμνηση, αλλά να γίνουν ζωή μέσα στη ζωή μας.

Υπεραγία Θεοτόκε, Τιμία Ηγουμένη του Αγίου Όρους, σκέπε μας με το μητρικό Σου ωμοφόριο και αξίωσέ μας να επιστρέψουμε και πάλι στο Περιβόλι Σου – και ακόμη περισσότερο: να το ζούμε μέσα στις καρδιές μας!

Αμήν.

